Ч. 179 Пятниця 11 (23) Серпня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Положенє в Европі.

Один із сотрудників N. fr. Presse мав сими днями розмову з одним визначним дипльоматом і подав о ній таке справозданє:

На початку розмови зазначив дипльомат що у Відни проявило ся було велике невдоволенє з причини найновійшої політики кн. Фердинанда Кобурґского в Болгариї. На то сказав єму сотрудник, що після заявленя одного з болгарских мужів державних Болгария звернула ся длятого до Петербурга, що союзні державы в сьмім роци пановання кн. Фердинанда не могли здобути ся на рішучий крок в справі єго признання і правительство болгарске стало длятого тратити віру до тих держав, а передовсім до Австриї.

На то відповів дипльомат: Болгари не мають причини сумнївати ся о добрих намірах Австриї. Австрия поступала супротив них завсігди льояльно. Австрия не могла нічого иншого зробити, як лиш дозволити Болгарам свобідно розвивати ся; інтервенїювати у Порти не могла она, бо в Петербурзї були би то їй дуже взяли за зле. Австро-Угорщина була завсігди безінтересовною приятелькою Болгариї і бажала еї независимости.

На питанє, чи можуть настати в Болгариї часи Кавльбарса, відповів дипльомат: Не думаю. З послїдного десятка літ европейско-болгарских подій набрала й Росия неодної науки. Я представляю собі річ так: Висланє до Софії аґента дипльоматичного зі сторони Росиї буде першим кроком зближеня ся до Болгариї. Аґент той схоче там верховодити і мати не рівно більше значінє як репрезентант Австро-Угорщини.

А хиба-ж кн. Лабанов схоче ділати в дусї крайного русофільства? — спитав сотрудник. — Кн. Лабанов — відповів дипльомат — єсть вже чоловіком старим, і то лиш простий случай, що перші початки єго урядованя зробили враженє, мов би то він завів знову ту бурливу політику, яка проявила ся над Невою в послїдних часах. Кн. Лабанов стоїть все ще на другім пляні в Петербурзї, а з того легко здогадати ся, що то не він був тим хто викликав бурю. Над Невою суть все ще могучі верховоди давного напряму. Побідоносцев і его товариші завели ті сцени, в котрих головна роля припала була депутациям з Болгариї і Абесиниї. Кн. Лабанов держав ся супротив тих депутаций у великій резерві. Заким зможемо его осудити заждім на дальшу его діяльність. О кн. Лабанові говорять нині так богато а о ґр. Голуховскім так само. Коли несправедливо було би представляти кн. Лабанова яко чоловіка неспокійного для того, що доокола него панує неспокій, так несправедливо було би здогадувати ся з того спокою, який панує в австрийскім міністерстві справ заграничних, що ґр. Голуховский глядить на все безчинно і з заложеними руками. Маю то переконанє, що він возьме більшу участь в подіях, як его попередник ґр. Кальнокі.

На питанє при якій головно нагоді бувший міністер справ заграничних показав ся рівнодушним відповів дипльомат: В справі вірменьскій. Єсть то після одних „заслугою" ґр. Кальнокого після инших его „виною", що Анґлія не спільно з Австро-Угорщиною, Німеччиною і Італією інтервенїювала у В. Порти в справі вірменьскій. Льорд Росбері старав ся у Відни позискати ґр. Кальнокого за союзника в акциї в користь Вірменів — ґр. Кальнокі дав єму однакож зрозуміти, що справа вірменьска має для Австро-Угорщини лиш другорядне значінє. Канцлер німецкий кн. Гогенльоге, стоячи на тім становищи, що керма політики тридержавного союза, о скілько она відносить ся до Туреччини, повинна припасти Австриї, прилучив ся до відповіди ґр. Кальнокого, а в той спосіб мусіла також і Італія, щоби не нарушити солідарности, відступити від гадки спільного ділання з Анґлією. А що стало ся случайно так, що у Вірмениї, де відбували ся різня і всякі насильства, лиш Анґлія, Росия і Франция мали своїх репрезентантів, то ті три державы обняли протекторат над Вірменами. Італія поспішила ся і заименувала свого консула — але вже було за пізно. Три державы, звязані союзом не хотячи позістати зовсім безчинними, дали своїм амбасадором в Константинополи бодай порученє підпирати Анґлію і ділаючі спільно з нею дві другі державы.

А чи Ексцеленция — запитав сотрудник N. fr. Presse — не мають сумніву що-до доброї волї султана в справі переведеня реформ у Вірмениї, подібно, як то виходить із анґлійскої престольної бесїди, а ще більше із заявленя льорда Сельсберого?

Маю сумнїв, і то ще великий — відповів дипльомат. Султан то чоловік, котрий все докладно обчисляє. Коли-б мав против себе, а по стороні реформ у Вірмениї цїлу Европу, мусів би згодити ся на далеко сягаючі реформи в дусї берлиньского договору. Але нинї він каже: Франция — ворогом Анґлії в Индиях, а Франция і Росия разом противниками Анґлії в загальній констеляциї сьвітової політики; коли султан не згодить ся на реформи, не можуть з того відпорного становища падишаха витягнути консеквенций

---

14)

БІДНИЙ МАРКИЛЬ.

Відзначена нагородою новеля Т. Комбого

(Переклад з француского).

(Дальше.)

Хоч вечер почав ся бурливо, то все-таки був опісля спокій і всі бавили ся весело. Маркиль грав добре і вже зачинало єму подобати ся бути музикою. Та й з того був рад, що всі так щиро з ним балакали, мабуть длятого, що перед тим мало що єго таки добре не скривдили. Маркиль тішив ся з того, що видів доокола себе лиш самих веселих та що то й він до їх веселости причинив ся.

— Знаєте що менї прийшло на гадку? — відозвав ся один з молодців.

— Скажи, то будемо знати, а наперед не питай! — відповіли єму другі.

— То послухайте та осудіть самі, чи добре чи зле, а не глузуйте зараз! А що як би Маркилеви заявили в той спосіб наше вдоволенє, що запросили би его до слїдуючого танцю? Я не конче умію грати на флеті, але до одного вальця вистане!

— Твоя гадка таки справді добра! — А ти що на то Маркилю?...

— Я не умію танцювати.

— То навчиш ся! Не пускаючись на воду не навчить ся ніхто плавати! Хто уміє так добре перебирати пальцями, потрафить і ногами! Ану-ко! Дай Францови твій флет і шукай собі дівчини!

Маркиль зміркувавши, що то таки по щирости так до него говорять, набрав сьмілости. Злїз із свого високого становища, постояв перед ним хвильку і розглядав ся по громадцї дівчат, шукаючи собі пари.

Коли він тут так стояв, високий та гнучкий і підгорнувши собі чорняве волосє з чола, так вже мало подобав на давного Маркиля, що то аж таки всім впало в очи.

— Таки на пана виглядає! — шепнула одна з молодих дівчат до своєї сусідки.

— То від того, що має на собі чорне одінє, — відповіла тамта і подумала собі: Коби він так прийшов до мене! Та-ж я так само умію танцювати як і кожда инша.

Але коли Маркиль пустив ся сьміло, просто до найкрасшої із пятьох чорнявих і подав їй руку то всі аж плеснули в долонї.

— Добрі має очи! — відозвали ся всї. — Бачність! Раз, два, три, тіні траляля, тіні.... тіні.... траляля, ля, ля, ля!

Та стали всі приспівувати і помагати тим Францови до его граня, котрий дїйстно мало що умів.

Замість, щоби та честь, зроблена Маркилеви, набавила его клопоту, то она ще майже завернула єму голову. Він випростував ся, обняв рукою дівчину і крутив ся сьміло дальше, шукав в перших кількох кроках за тактом, але відтак борзо его знайшов і вже добре держав. Правда, що якийсь учитель танців, замітив би, що Маркиль робить нерівні кроки і що занадто живо крутить ся, але що він умів задержати такт а при тім і рушав ся легко, то треба єму було ще лиш вправи, щоби таки добре танцював.

— Я научу тебе ще й инших танців — сказала єму дівчина, коли він їй подякував і повів на еі місце а усьміхаючись щиро ще й додала: З тобою танцювати бере таки охота, бо ти якось сам з себе понимаєш!

Межи моїми читателями знайде ся може неодин боязький і немоторний, або такий котрому здає ся, що він таким. Того рода люди, що така похвала, хоч би походила від зовсім рівнодушного чоловіка, додає в тій хвили відваги, коли еї стратить ся. Додаюча відваги похвала — розуміє ся добре, що не облесть — єсть иноді великим добродійством, яке можемо нашим ближним оказати!

Маркиль вернув на своє місце і почув перший раз в собі мужеску гордість. Тепер він був такий самий як і другі: дівчина опирала ся на его руці і усьміхала ся до него. Цікаво — чи він був би зважив ся взяти й Тереню до танцю, коли-б она тут була? Ледви.

Він почав знову грати; але тепер его музика не була лиш самою веселою мелодиєю до танцю, але справдешним окликом радости, що

так далеко сягаючих як сама Анґлія. Той нельоґічний і сам в собі розпадаючий ся союз тих трох держав, який утворив ся на ґрунті вірменьскої справи против султана, не імпонує сему послідному. А султан Абдул Гамід, уважаний загально за розумного і справедливого, боїть ся — та може й справедливо — приступити до поважнїйших реформ у Вірменії з тої причини, що консервативні елементи над Босфором могли би зробити заговір против него. Султанови ходить отже о его власне житє.

На дальші питаня відповів дипльомат, що Анґлія, на его погляд устроїть велику демонстрацию фльоти щоби загрозити Порті і що дружба Росиї з Анґлією есть лиш случайна, бо обі ті держави поборюють ся нинї більше як коли небудь.

Відтак зійшла бесїда на Абесинію а дипльомат сказав: Справа абесиньска обходить більше Анґлію як Італію. Італія стоїть над Червоним морем на сторожи інтересів Анґлії пануючої в Египтї і Індиях. То було вже перед звиш десяти роками в інтересї Анґлії, щоби Італія заняла Масаву. Тогди то Анґлія зробила Італії дотичне предложене, але тодїшний амбасадор італїяньский в Льондонї радив свому правительству, щоби се предложене відкинути. Однакож тодїшний італїяньский мінїстер Манчіні, будучи санґвінїчним полїтиком, взяв ся з цїлою ревностию африканьскої полїтики і так Італія в інтересї Анґлії пішла над Червоне море, а коли опісля розширила свій вплив аж по Касалю, то стало ся то також в інтересї Анґлії. Коли тепер Росия нїби то Італії стає недогідною своєю полїтикою в Абесинії, то робить то по правдї против Анґлії. Росия потребує дороги до Італії і до Азиї всхідної, щоби там поборювати Анґлію, а Франция підпирає Росию, щоби вигнати Анґлію з Египту.

Наконець порушено в розмові справу установленя межинародного трибуналу для залагоджуваня спорів межи державами. Дипльомат признав, що такий трибунал скорше або пізнїйше увійде в житє, що осідком его буде може котрась з неутральних держав, Швайцария або Бельґія, що такий трибунал зможе виробити собі якесь значінє і свій круг дїланя, н. пр. в залагоджуваню спорів граничних — але вічного мира він не забезпечить, бо важні справи полїтики сьвітової буде все-таки меч рішати. Трибунал межинародний буде займати ся дрібнїйшими справами, як н. пр. справа болгарска або вірменьска.

Перегляд полїтичний.

В нашім руху виборчім есть все ще такий хаос що трудно поки що сказати де напевно чия кандидатура стоїть. Акция виборча веде ся по найбільшій части без всякого пляну, без всякої провідної гадки а майже всюди видко лиш більші або менші амбіциї та пристрасть партийну, не маючу навіть нї найменшої звязи з народними інтересами.

Є. Ексц. п. Намістник ґр. Бадені вернув вже з Ішль до Відня а вслїд за тим розійшла ся чутка, що він має обняти президию кабінету, котрий має бути після Fremdenblatt т. зв. Geschäftsministerium. Однакож справа та рішить ся аж по осїнних маневрах.

З Петербурга доносять, що правительство росийске постановило скасувати більшу часть місточок в Царстві польскім і поробити з них більші села, а з декотрих більших поробити міста повітові. Також має бути роздїлена ґубернія подільска на дві части і головним містом одної має бути місто Винниця.

З Мадаґаскару доносять, що французскі войска стоять вже недалеко столицї Тананаріво. Королева готова заключити мир з Французами, але перший еї мінїстер і муж противить ся тому. Против Французів і взагалї всїх чужинців настала велика ненависть. Говаси постановили спалити столицю і посунути ся дальше на полудне.

Новинки.

Львів дня 22 серпня 1895

— З Перемишля пишуть: Дня 18 с. м. в день уродин Є. В. Цїсаря Франц-Иосифа, відправив Преосьв. еп. Юліян Пелеш в катедральній церкви торжественне богослуженє в сослуженю Впр. капітули. На богослуженю були представителї властий правительственних і автономічних та й велике число вірних. Корпус офіцирский не брав участи в богослуженю в церкви катедральній, бо для войска була служба Божа на полях Болоня. При кінци служби Божої вніс Преосьвященний многолїтє в честь Єго Величества, а опісля хор відспівав имн австрийский. — О годинї 3-ій по полудни відбув ся в палатї епископскій обід на 64 осіб. На сей обід явили ся: латиньский епископ з капітулою, капітула руска, представителї властий правительственних і ц. і к. ґенеральний інспектор австро-угорскої армії Шенфельд з корпусом офіцирским. Підчас обіду вніс Преосьвященний тоаст в честь Єго Величества, а зміст тоасту викликав велике одушевлене присутних гостий. По тоастї відограла військова музика имн австрийский, а рівночасно вистрілено на фортах Звесїня 24 стрілів з пушок.

— З Станїслава пишуть: З нагоди уродин Є. В. Цїсаря відбув ся в Станїславові заходом і коштом офіцирского корпусу в тамошнім військовім касинї величавий пир на 200 осіб, на котрий запрошено і Преосьвященного епископа Куїловского яко представителя місцевого руского духовеньства. З поміж польского духовеньства запрошено пароха о. Керицку. Преосьвященний Куїловский подужав на стілько, що міг взяти участь в згаданім пирі.

— Сильна злива навістила передвчера пополудни Львів і околицю. Буря перетягнула з північного заходу на полудневий всхід і тревала серед густих громів до години 5-ої. Один грім ударив в електричний віз ч. 13 на улици Паньскій. Віз станув на місци а з під него стали добувати ся цїлі снопи електричного сьвітла і іскор. Аж коли устала буря міг віз рушити в дальшу дорогу.

— В краєвій школї шевскій в Угнові розпочинає ся рік шкільний дня 1-го вересня с. р. Услівя принятя: 1. скінчене з добрим поступом школи народної або відповідне образоване домове; 2. фізичне уздібнене; 3. скінчений 14-ий рік житя. На відділ другий можуть бути приняті челядники. По першім місяци проби, пильні а спосібні ученики дістануть стипендиї. Близші услівя подає заряд тої школи.

— Фальшиві корони Інспектор полїциї міскої в Сяноцї І. Мозоловский придержав у тамошного торговця І. Тайха дня 15-го с. м. фальшиву корону, а Тайх одержав еї за товар від

підносив ся аж до тріюмфу; то був радістний голос свободи, подібний до співу жайворонка, що підніс ся понад мраку і нараз побачив сонце!

— Але бо той Маркиль так грає, що мало душа з чоловіка не вискочить! — відзивали ся з'електризовані молодцї.

А Маркиль був їм вдячний за то. Тепер щезла та перепона, що тілько літ відділяла его від всїх людий! Той перший вальц мав стати ся памятним в житю Маркиля.

Як-раз о півночи стали всї розходити ся.

— Слухайте, хлопцї — відозвав ся Цезар Поантель, котрий на все памятав — як ви думаєте, чи не відвести би нам трохи Маркиля? Той собака, Альфонс готов ще де сувати ся недалеко і напасти на Маркиля. Той бідачиско має вже досить синців, що вистане їх єму на цїлий тиждень!

А з Маркиля сьміяли ся вже цїлий день та приповідали єму до его синців.

— Правду кажеш, Цезаре. Отже хто не має відводити дївчини домів, нехай іде з Маркилем в черемшину.

— Хиба ви гадаєте, що я бою ся? — казав на то Маркиль. — Не відводїть мене, я й сам дам собі якось раду.

А щоби таки нїхто з ним не ішов, то він вирвав ся майже не попращавшись. Але Цезарова прихильна осторожність і не була потрібна, бо Маркиль зайшов без напасти аж на хутір. Була вже перша година по півночи.

Альфонс вже давно був вернув. А що він був старший паробок, то й мав свою окрему комірчину, де тепер роздумував як би то пімстити ся. Але тим самим займав ся ще й другий.

Коли він так з соромом мусів уступити ся з Кре-де-Рав, приступив до него серед темноти таки зараз коло самої хати якийсь мужчина.

— А що? — спитав він тихо.

— Та що? — Було крику на всю хату! Хиба-ж я був би вже тут?

— Кажи-ж як то було?

— Та не пішло гладко, як по маслї! Я так зручно спрятав шкатулку, що нїхто й не спостеріг ся. Відтак ще й зробив кількома словами притик, так, як то ми уговорили ся. Пішло, як би зачалив! Але коли всї почали присїдати ся до Маркила, прийшло щось дурному Цезарови до голови. Кинув ся на мене вовком, а другі, розумие ся, помагали єму. Ледви що я ще я великою бідою міг пустити флет на землю та й втік. Але коли хочеш комусь конче зробити збитка, то роби вже сам, Левку.

— От, не пускай менї тумана в очи, що ти вже став приятелем Маркилеви. Ти лиш з власної волї так робив. Але ходи та напємо ся разом, а відтак щось і придумаємо, щоби лїпше вже удало ся.

Альфонс був не від того і за свою неудачу потішав ся тим, що заливав ся до пізної ночи.

На другий день була субота; а в той день есть звичайно всюди і завсїгди повно роботи, а на хуторі в черемшинї було нинї ще більше, як звичайно.

Треба було здоймати сухе біле і складати, та шурувати все, що дає ся шурувати. Відтак треба було цїлий дім приготовити до недїлї, батькови Препелеви випрасувати гладонько сорочку з маншетами, по полудни треба було робити масло і коли-б ще можна піти з ним на торг. В таких днях стояла Альвіна завсїгди на висотї своєї задачі; здавало ся, як коли-б у неї прибувало тим більше сили, чим більше було роботи, а тогди заслугувала она собі в потї чола на то прізвище, яке їй надавали трохи невдоволені прачки, називаючи еї: „Альвіна з чотирома руками“.

— Я вже то беру на себе, щоби підганяти наші прачки — говорила она досьвіта до Тереню, з котрою укладала плян роботи на цїлий день. — З них не можна й ока спустити, бо й так, скоро лиш пранє скінчить ся, то они стогнуть та нарікають, що намучили ся так, що ледви ще дихають.

— Та бо я й не хочу, щоби они більше робили, як належить ся — казала Тереня.

— Не бійте ся вже, не бійте! Коли будете їм нинї вечером виплачувати, то дайте кождій по пару крейцарів більше, а побачете, які они будуть раді! — Отже ви допильнуєте обіду і помиваня?

— А вже-ж! Прецї не заложу рук та не буду стояти?

— А не беріть до помиваня дуже горячої води, бо будете мати погані руки — сказала ще Альвіна, коли вже виходила.

Молода дївчина усьміхнула ся і взялась зараз до роботи. До полудня анї разу не сїла: насамперед позастелювала всї постелї в хатї, відтак мусїла приставляти собі до огню то помивати начинє від снїданку. З левади приносили один кіш біля за другим, від котрого аж пахло сьвіжим льняним полотном домашним, що сушило ся на траві. Тереня мусїла з Фелькою і Кляркою таки добре увихати ся, щоби біле так борзо вложити, як приношеню порожні кошї. Відтак треба було висилати людем в поле полуденок, на котрий Тереня пакувала в кіш вино [1]) хліб і сир.

— Коли я нинї зроблю масло, то вже й сама не знаю — думала собі Тереня, коли годинник показував вже одинайцяту. — Тепер би ще стіл накривати. Ще й не прилагодиш до обіду, а вже тобі й друга робота лїзе на карк.

Та й прийшла друга заким она ще встигла помити склянки, що їх принесли з поля.

Вол. Коплиньского з Грабівниці. Як виказало дальше слідство, фальсифікат той дістала жінка Коплиньского від Давида Файта з Грабівниці, котрий там торгує дробом і набілом. Файта віддано до суду. Остерігаємо публику перед досконало насліджуваними фальсифікатами, котрі різнять ся від правдивих тим, що кинені не видають звуку, а також довкола рубця замість слів: „viribus unitis“ находить ся лише слово: „viribus“. Той сам інспектор Мозолозский приарештував був вперед і відставив до суду Йосифа Паливоду з Прусика, фальшівника паперових австрийских ґульденів враз з придержаним у него клїшем, а суд в Сяноцї засудив Паливоду на три роки вязниці.

— **Убийства**. В Княждворі, повіта коломийского, в ночи з 15 на 16 с. м., убив невислїджений дотепер злочинець Василину Марусякову в єї мешканю. Руки убитої дуже покалїчені, а убийства доконано острим орудием і то імовірно в цїли рабунку. — В Дубровици, коло Янова, пробив косою підчас спору один селянин свого сусїда. — В Заїздї, повіта городецкого, пяні селяни Николай і Симеон Костюки, вертаючи зі Львова, убили Проця Костюка.

— **Побитє і рабунок**. Польний Іван Кузьо обходив вчера свої поля під Львовом і найшов там кількоро волоцюгів, що вигрівали ся в збіжу до сонця. Він зігнав їх з поля, але зле на тім вийшов, бо розгнівані єго поступком волоцюги Катерина Головчак і якийсь незвістний мужчина кинули ся на него, побили єго і покалїчили, а з кишенї видерли єму ключі від маґазину і 80 кр. Відтак хотїли ще стягнути з него чоботи, але переходячі тамтуди люди не дали їм сего зробити. Катерину Головчак і єї спільничку Софію Генько арештовано. За волоцюгою, що має називати ся Михал і єсть цеглярем заряджено слїдство а побитого Кузя віддано до шпиталя.

— **Змова шевців в Кракові**. З причини, що цїна шкіри значно піднесла ся, зробили краківскі шевцї змову і постановили піднести цїни мужеской обуви о 15%, а дамской о 10%. Рівночасно ухвалили, щоби шкіру купувати лише в християньскім складї шкір в Кракові.

— **Российского дезертера**, що волочив ся без занятя по Львові, Івана Некрасова, арештувала вчера полиция. Він походить з симбірскої ґубернїї і не має нїякого способу до житя.

— **Самоубийство**. Дня 19 с. м. повісив ся за Жовківскою роґаткою у Львові властитель реальности Кремер. Причиною самоубийства було нещастне домашне пожите. Того самого дня о 9-ій годинї рано мав бути виданий вирок суду в процесї о розвід, розпочатім зі сторони самоубийника.

— **Самоубийство князя**. Будапештеньскі часописи доносять о самоубийстві князя Альберта Воронецкого, молодого 27-лїтного чоловіка, котрий надіслав до тамошної полиції лист, в котрім каже, що відбирає собі житє з — нужди. Перед двома лїтами, князь з тої самої причини кинув ся до Дунаю, однако тодї уратовано єго. Мимо охоти до працї не міг найти місця і повторив замах на своє житє, хоч доси не найдено слїду самоубийника. Полишив молодшого брата, що жиє також в Пештї. Оба брати суть внуками кн. Воронецкого, що погиб 1848 року в мадярскій ворохобни.

— **200.000 зр. відкопаних**. Як собі наші читателї пригадують, доносили ми підчас звістної катастрофи в Брікс в Чехії, де запала ся в землю одна часть міста, що в домі товариства копалень вугля запала ся також зелїзна каса, в котрій було 200.000 зр. готівкою. Товариство рішило касу відкопати і дійстно по кільканайцятьдневній роботї удало ся касу добути. Ся каса дуже велика і важить 35 метричних сотнарів. Крім згаданої готівки містили ся в нїй ще дуже важні документи і торговельні книги товариства.

— **Снїг в серпни**. З околиць Сколього доносять, що в тамошній верховинї упав дня 18 серпня снїг і покрив цїлу околицю грубою верствою.

— **Замах на касарню**. Туриньска Gazzetta del Popolo доносить з Петербурга: Касарня артилерії в Тулї вилетїла у воздух. Погибло 300 людий, між ними много офіцирів. Касарня, котра рівнаєсь тепер румовищу, була, як виказало слїдство, цїлком підмінована. Погибші були розірвані на кусні. Предпринято численні арештовани. — За туриньскою ґазетою повторили сю вість всї італїяньскі ґазети, але що нема о тім згадки в инших часописях, що мають звичайно добрі інформациї з Росиї, та що не подана дата, коли се стало ся, то здає ся, що оповіданє італїяньскої ґазети видумане.

— **Божевільний убийником**. З моравского Берна доносять: В селї Голабиць коло Славкова мешкає мельник Николай Геніґ з Мариєю Кепак. Мельник заслаб на тиф, а дня 7 с. м. показали ся у него ознаки божевільства. Дня 8 с. м. пішла Кепак до поблизкої кирницї по воду, а коли вернула, не застала в хатї своєї маленької дитини. Геніґ казав, що сусїди взяли єї до себе. Але показало ся, що Геніґ в божевільстві зарубав дитину серпом а відтак викинув єї через вікно в огород. Геніґа не можна задля тифу перевезти до шпиталю. Кепакову арештовано, бо є підозріне, що она умисне лишила дитину без нагляду з божевільним.

Телеграми.

Віденъ 22 серпня. Є. Вел. Цїсар має дня 1 вересня виїхати на маневри до Будієвиць.

Білград 22 серпня. „Видело“ заявляє, що партия поступова (напредняки) не має нїякої звязи з напастями сербскої праси на Росию.

Рух поїздів зелїзничних

важний від 1 мая 1895, після середно-европ год

Відходять до

	Посцішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Скольього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Скольього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, в Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

Поїзди особові зі Львова відходять до Брухович (від 12 мая до 10 вересня в будні дни) 3·20;

Брухович (від 12 мая до 10 вересня в недїлї і сьвята) 2·26;

Зимної-води (від 12 мая до 10 вересня) 3·45

До Львова приходять з Брухович (від 12 мая до 10 вересня включно) 8·25.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

— Ну, як там, донечко, іде робота? — спитав єї батько, взявши єї пальцями за личко. — Твої люди роблять?

— Ще й як з миски та в рот! — відповіла Тереня і утомлена сїла собі на стільци.— От видите, вже ідуть голодні, як тих сїм лїт голодних, а то ще й дванайцята не вибила!

— Відпічни собі по обідї — сказав батько, підчас коли служниці, робітники і прачки рядом як гуси одні за другими входили до челяднї.

— Нема часу, тату, спочивати. Треба зараз начинє мити, а відтак робити масло, бо ще мушу і на торг піти. До третої години може упораю ся, а тогди треба буде менї візка і коня.

— Чуєш, Альфонс? — відозвав ся Феликс Пренель.

По обідї спішило ся кожде скористати з того короткого відпочинку, на який ґазда звичайно позваляв, а на котрий нинї тим більше всї заслужили. Всї полягали в тїни під шопою та позакурювали. Але прачки повела Альвіна зараз до прачкарнї.

— Нинї нема часу вилежувати ся та витягати ся — казала она. — Треба насамперед пошурувати балії та цебри від праня, а відтак прийде черга на помости.

— Я вам вишлю чорної кави і трохи вишняку — сказала Тереня, коли побачила, як они посоловіли. — Ви нинї від досьвіта працюєте.

Та обіцянка додала помученим трохи охоти.

— Панна Тереня має серце для бідних — сказала одна з прачок, коли виходили.

— А до кави не дає цикориї — додала друга.

За годину зробила Тереня лад в челядни і пішла до молочарнї.

Була то ясна але холодна комора, склеплена і положена на північ. На вишурованих так, що аж біліли ся, столах стояли великі миски з молоком. Земля там була зроблена з добре убитого піску, з котрого не міг робити ся нї найменший порох; в цїлій коморі була як найбільша чистота. Великі полонники до збираня сметани, дійвицї, стільчичка, на котрій виробляло ся масло, форми на масло — все то було таке чисте, що аж пахло, а стос соснових скалок, через котрий перепускало ся молоко, коли єго приносили із стайнї наповняв цїлу комору здоровим запахом живицї.

Тереня була горда на свою молочарню, котра була свого рода і славна на всю околицю, бо більша часть селян держала молоко в пивницях, котрі, що правда, суть холодні але темні і воздух в них стухлий та й трудно удержати в них чистоту.

По серединї стояла маслниця, котру крутив Маркиль корбою з цїлої сили.

— А ти що тут робиш? — спитала Тереня станувши здивована на порозї. — Ти взяв ся до моєї роботи?

— Зараз зробить ся масло, панно Тереню — сказав Маркиль і спочив на хвильку, щоби обтерти собі піт, що великими каплями виступив єму на чоло. — Нинї загорячий день на сметану, бо вже бя скорше повинно зробити ся масло.

— Але для тебе не за горячий! Чому ти не пішов по обідї де в тїнь спочити так само, як і другі?

— Длятого, що ви так наробили ся?

(Дальше буде)

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.